שפריצען

פון יהושע זינגער

אויב היינטיגע צייטען איז דער מענש א מאשין, אדער עטוואס העכער ווי א מאשין, קענען ניט קומען צו א בעשלוס, רבנים און לאיערס און ריכטער.

אבער היינטיגע צייטען, אז א מענש, וואס האט קיין מאשין, איז קיין מענש ניט, דאס וועט אייך שוין זאגען אפילו א פשוט'ע אידענע!

* * *

א רייכע אידישע ליידי האט צוגענומען א נייע דיענסט. פרעגט זי איהר די אורזאכע וואס זי האט פארלאזען איהר פריהערדיגען פלאץ.

זאגט זי, ווייל דער בעל־הבית, פלעגט מיר אימער קושען, ווען נאר ער איז אריין אין קיטשען.

'און דו האסט עס ניט געגליכען?"

"נא, מיר האט דאס ניט געארט, נאר זיין פרוי האט דאס ניט געגליכען".

* * *

אויף א מיטינג פון מיין שוהל, רופט אויס דער פרעזידענט:

"איך שטעל איין מיין קאפ, אז ווי איך זאג איז ריכטיג!"

רופט אויס דער ווייס־פרעזידענט:

"און איך שטעל איין מיין בענק־בוך, אז ווי איך זאג איז ריכטיג!"

"אייער בענק־בוך איז דאך אבער ליידיג!"

"אייער קאפ איז אויך ליידיג!"

* * *

איהר שפיעלט זיך עפעס מיט אונזער מאדערנער צייט!

איך הער ווי אין פארלאר זאגט מיין באי צו זיין גוירל־פרענד:

"בעקי, דארלינג, וועסטו מיר ערלויבען געבען דיר א קוש אין האנד?"

"שור קיד!" רופט זי אויס, "טהו עס, נאר זיי קערפול, ברען ניט אפ דיין נאז אן מיין סיגארעט!"

* * *

געהענדיג שפעט ביי נאכט, ארום עלף אזייגער, אין קווין סטריט, האב איך זיך אריינגעכאפט פון דעם נייעם אידישען כשר־רעסטאראנט, כאפען עפעס א ביס.

גלייך ווי איך האב זיך געזעצט ביי א טישעל, איז צו מיר צוגעקומען א יונגע, שעהנע ווייטערקע, און מיר אפגעכאפטען מיט, א בייזען בליק:

"סקאציל קומט! אראפגעקומען און אורח עלף אזייגער ביינאכט, ווען עס איז צייט צו שלאפען נעהן! וואו האט מען דאס ארומגעכווענדעט? געווען מיט א מיטינג אין דער יוניע, אין דער סאסייטי, הא?"

האב איך א קוועטש געטאן מיט די פלייצעס, אויף דעם מאדנעם בכלות־פנים, און זאג צו איהר:

"מיס! איך בין אהער ניט געקומען אויף צו מאכען שפאס, איך בין געקומען, ווייל איך וויל עסען!"

זאגט זי: "איך ווייס אליין, אז איהר זענט געקומען, ווייל איהר ווילט עסען, א ניט די קישקע, וואלט איהר נאך ערגעץ ווייטער ארומגעכווענדעט!"

"מיס!" גיב איך א געשריי, שוין מיט כעס, "איך וויל אז איהר זאלט מיר געבען פריי־פיש, א שטיקעל טשיז־קייק און א קאפע קאפע, ניט קיין ארגומענטען!"

"מכות וועל איך אייך געבען! א געשוויר, א פוכיר, אויף ביידע זייטען!"

האט זי דערלאנגט א געשריי נאך א העכערען ווי מיינעם. "איהר האט געהערט ווי א מענש האט דאס אויסגערעכענט, פריי־פיש, טשיז־קייק און א קאפע קאפע! אפשר געבען אייך מאנדעל־זוף אויך? האט איהר געוואלט די אלע זאכען, האט איהר געדארפט קומען פריהער, יעצט זענט איהר ניט קראנק צו עסען ברויט מיט א שטיקעל פיקעל־הערינג!"

"היי, וואס דהי העל!" שריי איך אויס, "וואס איז דא א רעסטאראנט?"

"געוויס א רעסטאראנט! וואס דען א שוהל?"

"אויב דא איז יא א רעסטאראנט, דאן מוז איך אייך זאגען, אז דאס איז אפשר, דער ערשטער רעסטאראנט אין דער וועלט, וואו א ווייטערקע, באהאנדעלט אזוי א קאסטומער! אבי איר ארווערטייזט אין "אידישען זשורנאל" אז . . ."

"וואס ארווערטייזען מיר?" שלאגט זי מיר איבער, אדרבא, אויף טשיקאוועס לאמיר הערען!"

נעהם איך גלייך ארויס א נומער "זשורנאל", און הויב אן צו ליינען זייער ארווערטייזמענט:

א רעסטאראנט מיט די מאדערנסטע באדיענונגען!

אונזער יונגע, שעהנע ווייטערקע וועט אייך מאכען אז איהר זאלט זיך פיהלען אזוי ווי איהר זייט ביי זיך אין דערהיים, זי וועט אייך טריטען פונקט ווי אייער אייגענע ווייב טריט אייך!"

"נו, וואס וועט איהר יעצט זאגען!" האט זי אויסגערופען מיט א נצחון, "טריט איך אייך אפשר נישט, ווי אייער אייגענע ווייב טריט אייך?"

וועל, איך האב נעבאך געמוזט צוגעבען, אז אלעס איז כשר ווייז, נאטינג טו בראמבעל, "פונקט ריכטיג ווי ארווערטייזט!"

מציאות...

פון הלל יעקב הורוויץ.

אויף א סטאר באמערקט האב איך א סיין מיט גרויסע בוכשאבען געשריבען:

"אן אויספארקויף! קומט דא אריין, מציאות פיעלע זעגען פארבליבען.

"מציאות אין דרעסעס, מציאות אין לייס,
"מציאות אין ווייסטען, פארשיעדענע גרויס,
"מציאות אינזיידענס, מציאות אין וואל,
"מציאות אין אלעס פארקויפט ווערט בזול".

איך בליק אויפ'ן שילד און קען ניט פארשטעהן, ווי וואגען עס מענשען צו האנדלען געמיין, ווערען דען מציאות אין סחורה געשאפט אין ניט אין פארלארענע מענשליכע קראפט?

אט היינגט א שעהן געטרימטע ווייסט, באפיצט אין פראכטפולע אוואדען, אויף איר האט א פרוי פאר א הונגער לוין איהר בליהענדע יוגענט פארלוירען . . .

געזעסען פארהונגערט און פארשמאכט, מיט דעם קערפער איינגעבייגען, האט געארבייט ביז שפעט אין דער נאכט, און געבלענדעט איהרע אויגען.

און אט איז א שעהנער פערער בלום

באפיצט א הוט אזוי מיט פראכט, און אויך דאס אויסגעגייטע בלוט, האבען קינדער־הענט געמאכט.

אנשטאט אין סקול צו געהן און לערנען און מיט חברים זיך צו שפילען, טרייבט דער הונגער דיעזע קינדער, אין די שעפער, אין די מילען.

וואו זיי ווערען שנעל פארקריפעלט, אלטע חורבות און די וועגענד — רואינירט אין גייסט און קערפער, אהן לעבענס און טוגענד.

און די וואונדער־שעהנע זייד, וועלכעס גלאנצט אזוי מיט פראכט — ווייסט איר ווי עס ווערט געשפונען, ווייסט איר ווי עס ווערט געמאכט?

ניין. דאס האבען ניט געמאכט קיין ווערים, נאר פון מענשליכע געפיהלען, אויסגעשפונען פון די געדערים, דארטען אין די שעפער, אין די מילען.

און אין זיידען־פערים עס פארוואנדעלט, וועלכע גלאנצען אזוי שעהן,

אט דאס ווערט געקויפט, געהאנדעלט איינפאך פאר א הונגער־לוין.

און אין די גרויסע וועב־פאבריקען ווערט דאס זייד געוועבט, געשטריקט, פון א מאסע הונגער־שלאפען, וועלכע ווערען דארט געדריקט.

וואו זיי ווינען אפ דאס גאנצע לעבען געטריבען דורכ'ן הונגער־נויט, און נאר זיין וועבען, וועבען, וועבען . . . ביז זיי וועבען אויס פאר זיך דעם טויט.

מציאות אין סחורה? א. ניין! ס'איז מציאות אין אנגסט, מציאות אין פיין, מציאות אין מארך, אין מענשליכער קראפט, מציאות אין מענשען וואס זענען פארשקלאפט.

מציאות אין ארבייט פון יונג און פון אלט, מציאות אין הערצער וואס ווערען שנעל קאלט, מציאות פון סווענט־שאפ — פינסטער אין נאס, מציאות געשאפען דורך שפאט אין דורך האס.

מציאות געשאפען דורך רויב און דורך שופט, מציאות וואס קומען פון פארפעסטעט לופט, מציאות געווייקט אין טרערען און בלוט, דאס קריגט איר צו קויפען גאנץ בילג און גוט.

„א פערדיש מיטעל"

(סאוויעט הומאר)

א זעהר אריגינעלער פאל איז געשעהן דא ניט לאנג. די מעשה האט פארסירט אויף דער דרום־מזרח אייזענבאן. דער פאקט איז געווען באשריבען אין דער „רויטער גאזעטע". אזוי אז איהר קענט גלויבען, אז עס איז נישט אויסגעטראכט, נעהמט זיך אזוי, שטעלט זיך פאר. איי'ן דרום־מזרח'דיגען וועג א געוועהנליכער פאסאזשיר צוג. נעהמט ער זיך אזוי ווי עס בארארף צו זיין, אהן פארשפעטיגונג, פינקטליך נאכ'ן פלאן. דערצו איז נאך דער מאשיניסט פונ'ם צוג געווען אן אלטער, געניטער ארבייטער. וואס פארשטעהט זיין פאך. און די קאנדוקטארען, דאס הויסט, די נאצע ברינגארע, איז אויך געווען א געגליכענער, א באוואוסטזיניגער ברינגארע. און די פאסאזשירען אויך דאס איינענע — פיינע, ניכטערע פאסאזשירען, וועלכע שטעהען נישט די באיוועגונג. דאס הייסט מכח די פאסאזשירען איז נאך פארא א חלוקי־דעות. ווייסט זיי דער רוח, ווער עס זענען געווען די פאסאזשירען, אפשר איז א העלפט פון זיי נאר געווען פשוט'ע פאסקודניאקעס. נאר דער עיקר איז דא נישט די פאסאזשירען, ווייל היינטיגע צייטען קען קיין פאסאזשיר קיין גרויסע דעות נישט זאגען. — איז געהט זיך אט אזוי דער קורסקודניער צוג נישט ווייט פון דער סטאנציע ראסאש.

פלוצלונג באמערקט די ברינגארע, אז ביים הינטערשטען חלק פונ'ם צוג איז עפעס נישט גלאטיג. מיט איין ווארט, עפעס א געדרייש, א קלאפערייי, א טראס־קעריי און אזוי ווייטער.

האט זיך די ברינגארע נישט געפילט און א קוק געטאן וואס דארט טוט זיך. דער מאשיניסט גיט זיך א קוק אום: טאקע א נישט געוועזענער פאל. און ניט פארלירענדיג זיך האט ער פארגרעסערט דעם דאמף און געפלוגען מיט א בלייך שנעלקייט.

אט דא האט זיך אנגעהויבען אן אמת'דיג געגעג. דער ערשטער צוג פליהט. אבער דער צווייטער שטעהט אויך נישט אפ. ער גיט אפילו א סיגנאל דורך א פייפערייי, ווי איינער זאגט: אט יאג איך דיר איבער.

ענדליך זענען זיי כמעט איינצייטיג אנגעקומען צו א סטאנציע.

די ברינגארע איז ארויסגעלאפען פונ'ם דער מאשיניסט איז אראפגעשפרונגען: עס האט זיי פאראינטערעסירט צו וויסען, וואס איז דאס פאר א מארגער צוג. זיי גיבען א קוק — פונ'ם הינטער־שטען צוג געהט זיך אראפ דער מאשיניסט, עפעס א איינער א סערגעזיעזע — און שמייכעלט — קינדערלאך — זאגט ער — וואס האט איהר זיך אזוי דערשראקען קען? נאך אביסעלע — זאגט ער — און איך וואלט אייך איבערגעזאגט.

אויף אן אנדערער סטאנציע, פארשטעהט זיך, וואלט מען געכאפט אזא מאשיניסט מיט מען וואלט איהם אויעקגעפיהרט אין "ג. פ. אי". אבער דא האט מען זיך באצויגען צו איהם זעהר מילד. זאל ער נאר ווייטער פאהרען צו דער סטאנציע ראסאש. דארט וועט מען זיך שוין פארגאנדערקלייבען.

דער מאשיניסט פונ'ם פאסאזשיר צוג זאגט: "א. זעהר גוט, נאר זאל ער שוין פאהרען פאראויס, ווייל מיט זיין יאגענש צורודערט ער מיינע נערוועז.

און אט זענען זיי ווייטער געפאהרען. נאך גלייך אויף דער ערשטער סטאנציע האט דער מאשיניסט סערגעזען פארטשעפטע עפעס א צוג און צוראכען עליכע וואגאנען. ערשט דאמאלסט האט מען איהם ארעסטירט פאר זיינע חוצפה־דיגע מעשים.

מען האט אנגעהויבען צונויפשטעלען א פראטאקאל. מען פרעגט איהם, למאי ער פאהרט אזוי אונפארזיכטיג און חוצפה'דיג.

ענטפערט ער: "פארשטעהט איהר מיך, איך האב שוין עטליכע מאל געבעטן (פארזעצונג אויף פיידזש 6)

זי האט מזרא

דער דיכטער אברי פעטער האט אמאל געזאגט: "אין יעדער זאך האב איך ליעב נאר דעם קערן".

— אויב אזוי — רופט זיך אפ מארק טווין — וואלט איך געוואלט מיט אייך בשותפות עסען פארשען.

דער לץ זאגט

ווען א מענש וואלט געוועזען א מאשין, וואלט ער געוועזען פיעל מאדערנער ווי אלס מענש.

* * *

ווען א מענש זאל אזוי אויפפאסען אויף זיך ווי אויף א מאשין, און אזוי מורא האבען פאר זיך ווי פאר זיין מאשין, וואלט יעדער מענש געהאט ווייניגער צוזאמענשטייסען מיט זיך.

* * *

וואס מיר ווייסען הערווייל פון דער דעבאטע איז, אז קלארענס דאראו און ראביי בריקנער האבען ניט דערלייגט צום געשעפט.

* * *

דער גרויסער עולם אין מעסי האל האט מיר איבערצייגט, אז דער מענש איז אזוי אומוויסענד, אז ער ווייסט אליין ניט וואס ער איז.

* * *

אין אז ער איז נאך אלץ גרייט צו הערען אויב ער איז א מענש?

* * *

דער מאן פאר דער פרוי איז אלע מאל געוועזען א מאשין. עלטערען פאר קינדער האבען אלע מאל געארבייט ווי א מאשין. און אויב איר ארבייט ניט פאר די קינדער רעגולאר ווי א מאשין, זענט איר קיין מענש ביי זיי ניט.

* * *

מיין רומענישע שווענערין זאגט: געמוט אויעק ביים שניידער, אדער ביים שוסטער זייער מאשין. און זיי וועלען שוין אליין ווערען אויס מענשען.

* * *

זי איז אויך שטארק צופרידען, וואס זי איז נוט קיין מערי פיקפארד, אדער קלארענס באו.

ווייל זאגט זי, אירע קינדער קענען דאן פריי ארומשפאצירען אין נאס, און זי האט ניט מורא אז מען וועט זיי קיר־נעפען, ווייל אויף רומענישע זענען פאר־אן ווייניג בעלנים.

* * *

פאראן מענשען וואס זענען גלייך געוואקסען. פארט זענען זיי — ק ר ו מ ע מ ע נ ש ע ן.

קבצנים פאמיליע

פון שלמה שמולעוויטש.

(א פאראדיא פון א ליד פון דיכטער משה גלאזער, דעטראיט.)

1.

דעם טאטען רופט מען לעמעל,
די מאמע האלט א קרעמעל,
א ציבעלע, א שוועמעל,
און די קינדער שרייען זעמעל.

2.

דער טאטע ארבייט זעלטען,
די מאמע האלט אין שעלטען,
דער ווינטער ברענגט קעלטען,
די קינדער קרעגן וועלטען.

3.

דער טאטע איז א כעסן,
דער מאמע'ן כאפט וואו בייסען,
אין קיך קריכען פרייסען,
די קינדער שיכלאך רייסען.

4.

דער טאטע ליבט מארגענען,
די מאמע איז ניט אונגאצען,
און דארף א צווילינג ניאנטשען,
און די קינדער האפקען, טאנצען.

5.

דער טאטע געהט אהן קנעפלאך,
די מאמע צוזאגט אויס קעפלאך,
פארפלעכטן די מיידלאך צעפלאך,
און די קינדער בעטען קרעפלאך.

6.

דער טאטע שרייט געפערלאך,
די מאמע שאבט אפ מערלאך,
באקלאגט זיך, אז ס'איז איר שווערלאך
און קינדער קומען יערלאך.

איהר פיהלט אויסגעמאטערט?

איהר האט ניט קיין אפעטיט?
עס ווילט זיך ניט ארבייטען?

עקס־לאקס

(אין ענגליש EX-LAX)

דער באריהמטער קענדי מאגען־רייניגער

וועט אייך מאכען פריש און מונטער, וועט אייך אומקעהרען אייער אפעטיט און איהר וועט ווערען גאר א נייער מענש.

עקס־לאקס קומט אין 2 פארמען: „טשאקאלאד" און „פינ פלייוואר" (פייגען).

אין אלע דראג סטארס.

צו א שעהנע כלה

(נאך קריקאוו)

פון יחזקל סויבער.

ראזע, א מיידעל א גאנגבארע סחורה.
האט זיך פלוצלונג א חתן פארוועלט;
מיר זעהען, געוועהנליך, אין דעם קיין עבירה.
עס באשטעהט דארויף די גאנצע וועלט.
דאך איין זאך האט דאך ניט געלוינט.
זי האט זיך געהאלטען פאר זעהר שעהן
און דאריבער האט זי געמיינט.
איהר חתן מוז זיין ר' צאץ אליין;
אי רייך, אי קלוג, אי פרום, אי גוט.
אויך זיין יחוס זאל א וועלט באריהרען;
אי א למדן, אי א משכיל, אי א העלד מיט מוטה.
מעדאלען זאלען זיין ברוסט באצירען.
חוץ דעם וויי א יוסף זאל ער זיין שעהן.
ווייבער פאר איהם זאלען די פינגער שניידען;
ליבען זאל ער זי נאר אליין.
אנדערע פרויען ווי א פעסט אויסמיידען.
אויף איהר אבער "דושעלאוס" ניט זיין חלילה.
א פריין, געוועהנליך, מוז זי האבען טריט.
און אויב א חשד אמאל האט ער אפילו . . .
זאגען אבער טאר ער גאר ניט.
חייליגען מוז ער זי ווי א גאט.
און ווי א ברילאנט האלטען טייער.
ניט זי א פיפס, פאר איהר מינדסטען געבאט
זיך ווארפען אין וואסער, שפרינגען אין פייער.

און גיבען זיך חתנים א שאט ווי פליגען,
ס'ווילט זיך יעדען איינעם די קראסאוויצע קריגען.
אבער אומזיסט זייער טרחה, ס'געהט ניט פון ארט.
קיינער געפינט אין איהרע אויגען חן.
דער ניט געגוג רייך, דער איז ניט שעהן,
און יענער גלאט ניט קיין ריכטיגער ספארט.
איינער ניט געבילדעט, דער צווייטער קיין העלד.
דער דריטער א פראסטאק אין עטיקעט;
ביי יענעם, דאכט זיך, עפעס וואס פעהלט.
דער איז צו מאגער, דער אנדערער צו פעט.
און דאריבער אלע קריגען די "סעק".
מיט בזיונות שיקט זי זיי אוועק.
ווייזענדיג די טיר.
— ווי קומען זיי צו מיר? —
אונזער יפת תואר שרייט:
— איך האב נאך פלענטי צייט.
התונה האבען איז ניט קיין האסט;
ערשט מיר צוואנציג יאהרען געוואָרען.

איך מוז קריגען דעם, וואס מיר פאסט.
און מעג עס געהמען נאך איינינג יאהרען! —

די איינינג יאהרען אוועק, חתנים "טרייען" נאך אמאל
צו קריגען די שעהנע ראזע'ס האנט;
אבער פיעל ווייניגער זענען זיי אין צאל
און פיעל ווייניגער זענען זיי אין שטאנד.
זוינגער באטיטעלט.
גאר ניט באטיטעלט.
און דער יחוס אויך ניט גאנץ טייער.
"סטייטס", שפרינגט די כלה, ווי אויף פייער.
— אט איז דאס א העזה זיך אונטער צו שטעהן
וועלען מיט מיר צו דער חופה געהן!
מיט מיר! וואס מיין בליק
האט מיט א קורצע צייט צוריק
מאגנאטען געמאכט פאר שקלאפען,
זאל איך איצט אט די אפען
שיינקען מיין אויפמערקזאמקייט?
חיה לא תהיה! איך האב נאך צייט,
איך קען נאך וואַרטען אביסעל מעהר
ביז קומען וועט טאקע דער
וואס וועט זיין בעסער ווי די אלע! —
און אזוי איז ראזע נאך ניט קיין כלה.

זי ווארט. די צייט רוקט זיך טריט ביי טריט.
און נעהמט ראזע'ס יוגענט מיט זיך מיט.
ביסלאכווייז פארלעשט זיך דער פייער אין די אייגען,
דאס סאמעטענע געזיכט ווערט איינגעצויגען.
איהר ריהר, איהר קעהר, שוין ניט וואס געווען.
שטייף איז איהר נויג, קאלטליך איהר ברען.
די קראפט פון איהר שעהנקייט שאפט שוין ניט שטארק.
קענטיג געפאלען איהר פרייז אויפ'ן מארק.
עס ווייזט זיך שוין גאר ניט קיין קונה;
און דא אונזער יפת תואר קוקט זיך ארום.
געהאנדעלט האט זי אי גראב אי דום.
און אז איהרע חבר'טעס פון די זעלבע יאהרען
זענען שוין לאנג באבעס געווארען.
פארזעסען געבליבען איז זי איינע.
יעס! זי האט חרטה, אבער אביסעל צו שפעט.
און אום אין גאנצען קיין מויד ניט פארבלייבען.
אז מען האט זי מיט יאקעל דעם הויקער גערעדט.
הייסט זי גלייך תנאים שרייבען.

„א פערדיש מיטעל"

(סאוויעט הומאר)

א זעהר אריגינעלער פאל איז געשעהן דא ניט לאנג. די מעשה האט פארסירט אויף דער דרום־מזרח אייזענבאן. דער פאקט איז געווען באשריבען אין דער „רויטער גאזעטע". אזוי אז איהר קענט גלויבען, אז עס איז נישט אויסגעטראכט. נעהמט זיך אזוי, שטעלט זיך פאר. איי'ן דרום־מזרח'דיגען וועג א געוועהנליכער פאסאזשיר צוג. נעהמט ער זיך אזוי ווי עס בארארף צו זיין, אהן פארשפעטיגונג, פינקטליך נאכ'ן פלאן. דערצו איז נאך דער מאשיניסט פונ'ם צוג געווען אן אלטער, געניטער ארבייטער. וואס פארשטעהט זיין פאך. און די קאנדוקטארען, דאס הויסט, די נאצע ברינגארע, איז אויך געווען א געגליכענער, א באוואוסטזיניגער ברינגארע. און די פאסאזשירען אויך דאס איינענע — פיינע, ניכטערע פאסאזשירען, וועלכע שטעהען נישט די באיוועגונג. דאס הייסט מכח די פאסאזשירען איז נאך פארא א חלוקי־דעות. ווייסט זיי דער רוח, ווער עס זענען געווען די פאסאזשירען, אפשר איז א העלפט פון זיי נאר געווען פשוט'ע פאסקודניאקעס. נאר דער עיקר איז דא נישט די פאסאזשירען, ווייל היינטיגע צייטען קען קיין פאסאזשיר קיין גרויסע דעות נישט זאגען. — איז געהט זיך אט אזוי דער קורסקודניער צוג נישט ווייט פון דער סטאנציע ראסאש.

פלוצלונג באמערקט די ברינגארע, אז ביים הינטערשטען חלק פונ'ם צוג איז עפעס נישט גלאטיג. מיט איין ווארט, עפעס א געדרייש, א קלאפערייי, א טראס־קעריי און אזוי ווייטער.

האט זיך די ברינגארע נישט געפילט און א קוק געטאן וואס דארט טוט זיך. דער מאשיניסט גיט זיך א קוק אום: טאקע א נישט געוועזענער פאל. און ניט פארלירענדיג זיך האט ער פארגרעסערט דעם דאמף און געפלוגען מיט א בלייך שנעלקייט.

אט דא האט זיך אנגעהויבען אן אמת'דיג געגעג. דער ערשטער צוג פליהט. אבער דער צווייטער שטעהט אויך נישט אפ. ער גיט אפילו א סיגנאל דורך א פייפערייי, ווי איינער זאגט: אט יאג איך דיר איבער.

ענדליך זענען זיי כמעט איינצייטיג אנגעקומען צו א סטאנציע.

די ברינגארע איז ארויסגעלאפען פונ'ם דער מאשיניסט איז אראפגעשפרונגען: עס האט זיי פאראינטערעסירט צו וויסען, וואס איז דאס פאר א מארגער צוג. זיי גיבען א קוק — פונ'ם הינטער־שטען צוג געהט זיך אראפ דער מאשיניסט, עפעס א איינער א סערגעזיעזע — און שמייכעלט — קינדערלאך — זאגט ער — וואס האט איהר זיך אזוי דערשראקען קען? נאך אביסעלע — זאגט ער — און איך וואלט אייך איבערגעזאגט.

אויף אן אנדערער סטאנציע, פארשטעהט זיך, וואלט מען געכאפט אזא מאשיניסט מיט מען וואלט איהם אויעקגעפיהרט אין "ג. פ. אי". אבער דא האט מען זיך באצויגען צו איהם זעהר מילד. זאל ער נאר ווייטער פאהרען צו דער סטאנציע ראסאש. דארט וועט מען זיך שוין פארגאנדערקלייבען.

דער מאשיניסט פונ'ם פאסאזשיר צוג זאגט: "א. זעהר גוט, נאר זאל ער שוין פאהרען פאראויס, ווייל מיט זיין יאגענש צורודערט ער מיינע נערוועז.

און אט זענען זיי ווייטער געפאהרען. נאך גלייך אויף דער ערשטער סטאנציע האט דער מאשיניסט סערגעזען פארטשעפטע עפעס א צוג און צוראכען עליכע וואגאנען. ערשט דאמאלסט האט מען איהם ארעסטירט פאר זיינע חוצפה־דיגע מעשים.

מען האט אנגעהויבען צונויפשטעלען א פראטאקאל. מען פרעגט איהם, למאי ער פאהרט אזוי אונפארזיכטיג און חוצפה'דיג.

ענטפערט ער: "פארשטעהט איהר מיך, איך האב שוין עטליכע מאל געבעטן (פארזעצונג אויף פיידזש 6)

זי האט מזרא

דער דיכטער אברי פעטער האט אמאל געזאגט: "אין יעדער זאך האב איך ליעב נאר דעם קערן".

— אויב אזוי — רופט זיך אפ מארק טווין — וואלט איך געוואלט מיט אייך בשותפות עסען פארשען.

איהר פיהלט אויסגעמאטערט?

איהר האט ניט קיין אפעטיט?
עס ווילט זיך ניט ארבייטען?

עקס־לאקס

(אין ענגליש EX-LAX)

דער באריהמטער קענדי מאגען־רייניגער

וועט אייך מאכען פריש און מונטער, וועט אייך אומקעהרען אייער אפעטיט און איהר וועט ווערען גאר א נייער מענש.

עקס־לאקס קומט אין 2 פארמען: „טשאקאלאד" און „פינ פלייוואר" (פייגען).

אין אלע דראג סטארס.